# DZIENNIK URZĘDOWY
# MINISTERSTWA FINANSÓW

Warszawa, 24 lipca 1964 r. **Nr 7** Poz. 12—15


T R E Ś Ć



## 12.

## OKÓLNIK Nr BP. 2637/7/64

**z dnia 23 czerwca 1964 r.**

**w sprawie klasyfikacji budżetowej dotyczącej funduszu płac, nagród i innych wydatków osobowych nie objętych funduszem płac.**

Ministerstwo Finansów stwierdziło nieprawidłowe stosowanie przez jednostki budżetowe (zakłady budżetowe) obowiązującej klasyfikacji budżetowej w toku realizacji ich planów finansowych.

W szczególności dotyczy to ewidencjonowania funduszu płac oraz innych wynagrodzeń nie objętych funduszem płac, co powoduje powstawanie rozbieżności pomiędzy danymi sprawozdawczymi otrzymywanymi w ramach sprawozdań budżetowych oraz statystyki GUS-u, czy też ewidencji planu kasowego prowadzonej przez Narodowy Bank Polski. Ministerstwo Finansów wskazuje, że obowiązująca w tym zakresie klasyfikacja budżetowa została ustalona zarządzeniami Ministra Finansów z dnia 27 stycznia 1962 r. w sprawie klasyfikacji dochodów i wydatków budżetu centralnego (Monitor Polski z 1962 r. Nr 31, poz. 142, z 1963 r. Nr 29, poz. 142 i z 1964 r. Nr 38, poz. 174) oraz z dnia 20 marca 1962 r. w sprawie klasyfikacji dochodów i wydatków budżetów terenowych (Monitor Polski z 1962 r. Nr 31, poz. 144, z 1963 r. Nr 30, poz. 154 i z 1964 r. Nr 41, poz. 193).

Z układu i z nazw poszczególnych podziałek klasyfikacji budżetowej wynika, że:

— wypłaty z tytułu osobowego funduszu płac powinny być ewidencjonowane w § 1 — „Osobowy fundusz płac",

— wypłaty z tytułu bezosobowego funduszu płac powinny być ewidencjonowane w § 3 — „Bezosobowy fundusz płac",

— wypłaty z tytułu nagród i innych wydatków osobowych nie objętych funduszem płac powinny być ewidencjonowane w § 4.

Objaśnienia do klasyfikacji budżetowej zawarte w zarządzeniach Ministra Finansów w sprawie opracowania resortowych projektów budżetu centralnego oraz opracowania projektów budżetów terenowych (t.zw. notach budżetowych) określają szczegółowo rodzaje wydatków, które mogą być planowane i ewidencjonowane w poszczególnych podziałkach paragrafowej klasyfikacji budżetowej.

Z objaśnień tych wynika, że istnieją trzy następujące wyjątki od generalnej zasady planowania i ewidencjonowania funduszu płac i innych wydatków osobowych w wyżej podanych paragrafach.

Wyjątki te dotyczą:

a) kosztów osobowych (fundusz płac i inne wydatki osobowe) w przypadkach gdy są one związane z prowadzonymi przez jednostki budżetowe ekspedycjami naukowymi (zob. objaśnienie do § 9);

b) kosztów osobowych (fundusz płac i inne wydatki osobowe) gdy są one związane z wypłatą wynagrodzenia osobom fizycznym za prace wykonywane przy prowadzeniu remontów kapitalnych systemem gospodarczym (zob. objaśnienia do § 18);

c) kosztów osobowych (fundusz płac i inne wydatki osobowe) związanych z budownictwem inwestycyjnym realizowanym przez jednostki budżetowe systemem gospodarczym, z drobnymi pracami montażowymi prowadzonymi przez jednostki budżetowe systemem gospodarczym w przypadkach uruchamiania zakupionych maszyn i urządzeń, jak również związanych z wydatkami osobowymi zarządów inwestycji i przedsiębiorstw w budowie (zob. objaśnienia do §§ 15, 16 i 17).

We wszystkich tych przypadkach (lit. a — c) wydatki (koszty) powinny być ewidencjonowane w wyodrębnione poz. „koszty osobowe".

Ponieważ objaśnienia do klasyfikacji określają tylko wyjątki od generalnej zasady, nie mogą być interpretowane w sposób rozszerzający.

W przypadkach stwierdzenia wypłaty funduszu płac i jego ewidencjonowania w innych podziałkach klasyfikacji budżetowej należy stosować przepisy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 28 lipca 1960 r. w sprawie kar porządkowych za naruszenie dyscypliny budżetowej (Dz. U. Nr 41, poz. 247; zm. z 1964 r. Nr 5, poz. 32).

**DYREKTOR DEPARTAMENTU**
Mgr St. Majewski

## 13.

## OKÓLNIK Nr GM. 3539/4/64

**z dnia 27 czerwca 1964 r.**

**w sprawie określenia obowiązków rzeczników dyscypliny budżetowej przy resortowych, wojewódzkich, miejskich i powiatowych komisjach orzekających w sprawach o naruszenie dyscypliny budżetowej.**

W związku z ustanowieniem przy komisjach orzekających rzeczników dyscypliny budżetowej i podnoszonymi wątpliwościami co do zakresu ich obowiązków, Ministerstwo Finansów wyjaśnia, co następuje:

Podstawowym obowiązkiem rzecznika dyscypliny budżetowej jest czuwanie nad ochroną interesów dyscypliny budżetowej w toku postępowania przed organami orzekającymi.

Obowiązek ten rzecznik dyscypliny budżetowej realizuje przede wszystkim przez czynny udział w rozprawach, zgłaszanie na nich wniosków zmierzających do wyjaśnienia stanu faktycznego i prawnego sprawy a w razie stwierdzenia winy osoby obwinionej — również wniosku co do kary. W sprawach rozpatrywanych w trybie przewidzianym w § 33 ust. 4 rozporządzenia z dnia 28 lipca 1960 r. (Dz. U. Nr 41, poz. 247 i z 1964 r. Nr 5, poz. 164) rzecznik powinien na posiedzeniu komisji lub w odrębnym piśmie

zająć stanowisko czy wniosek o uniewinnienie lub umorzenie postępowania uważa za zasadny.

W przypadku, gdy zdaniem rzecznika orzeczenie organu orzekającego jest niesłuszne rzecznik powinien wnieść w terminie przewidzianym w art. 112 § 2 KPA odwołanie z odpowiednim umotywowaniem. Odpis odwołania rzecznik powinien przesłać jednocześnie rzecznikowi działającemu przy komisji orzekającej w II instancji.

Zgodnie z § 41 a) ust. 3 powołanego rozporządzenia rzecznicy dyscypliny budżetowej przy wojewódzkich komisjach orzekających sprawują nadzór nad działalnością rzeczników dyscyjpliny budżetowej przy powiatowych komisjach orzekających (miejskich w miastach stanowiących powiaty). W wykonaniu tego nadzoru rzecznicy dyscypliny budżetowej przy wojewódzkich komisjach orzekających powinni w razie potrzeby wydawać nadzorowanym rzecznikom odpowiednie wskazówki i polecenia w szczególności w razie stwierdzenia, że rzecznicy ci nie wykonują należycie swoich obowiązków.

Analogiczne uprawnienia przysługują Rzecznikowi dyscypliny budżetowej przy Głównej Komisji Orzekającej w odniesieniu do rzeczników podlegających jego nadzorowi.

W razie dokonywania inspekcji mającej na celu zbadanie działalności głównego księgowego budżetu miasta lub powiatu rzecznik dyscypliny budżetowej przy wojewódzkiej komisji orzekającej powinien również zbadać czy główny księgowy wykonuje należycie obowiązki rzecznika i przy tej sposobności udzielać mu potrzebnych instrukcji i wyjaśnień.

Ministerstwo Finansów przywiązuje dużą wagę do należytego wykonywania obowiązków przez rzeczników dyscypliny budżetowej. Działalność ich powinna pomagać komisjom orzekającym we wszechstronnym rozpatrzeniu okoliczności sprawy z uwzględnieniem ochrony dyscypliny budżetowej a w konsekwencji w wydawaniu trafnych orzeczeń.

**w/z MINISTER FINANSÓW**
J. Kole

## 14.
## OKÓLNIK
**z dnia 8 lipca 1964 r.**
**w sprawie obowiązku podatkowego osób otrzymujących przesyłki z zagranicy.**

I.

Zarządzeniami Państwowej Komisji Cen z dnia 31 marca 1964 r.:
— Nr 146/64 w sprawie prowizji komisowej,
— Nr 147/64 w sprawie marż przy skupie od ludności artykułów pochodzenia zagranicznego.

podwyższona została z mocą od dnia 1 czerwca 1964 r. prowizja komisowa, pobierana przez uspołecznione sklepy komisowe oraz marża skupu, pobierana przez jednostki handlu uspołecznionego przy skupie od ludności.

Podwyżka prowizji komisowej i marży skupu dotyczy sprzedaży komisowej oraz sprzedaży jednostkom handlu uspołecznionego artykułów pochodzenia zagranicznego z wyjątkiem używanej odzieży i używanego obuwia oraz samochodów.

Zarządzenia te zostały wydane w ramach zamierzonych nowych zasad poboru należności budżetowych przy sprzedaży towarów, dokonywanej przez osoby otrzymujące przesyłki zagraniczne, osoby nabywające towary w instytucjach zajmujących się eksportem wewnętrznym, marynarzy, uczestników wycieczek zagranicznych itp.

W pozostałych przypadkach sprzedaży takich towarów, a więc przy sprzedaży ich innym jednostkom uspołecznionym poza jednostkami handlu uspołecznionego upoważnionymi do skupu towarów od ludności, przy sprzedaży leków oraz przy sprzedaży jednostkom gospodarki nie uspołecznionej, pobierana będzie w przyszłości opłata skarbowa od rachunków.

Projekt odpowiedniej zmiany ustawy o opłacie skarbowej został już skierowany do Sejmu PRL.

Ponadto zarządzeniem Ministra Finansów z dnia 8 lipca 1964 r. (Mon. Polski Nr 46, poz. 226) wprowadzone zostały ulgi w zakresie podatku od nabycia praw majątkowych od darowizn w postaci przesyłek z zagranicy.

Intencją omówionych zmian jest:
a) ulgowe opodatkowanie podatkiem od nabycia praw majątkowych przesyłek otrzymanych w formie darów z zagranicy, jeżeli otrzymujący te dary nie skorzysta ze zwolnienia od podatku na podstawie wspomnianego zarządzenia Ministra Finansów z dnia 8 lipca 1964 r.,
b) w przypadku sprzedaży towarów pochodzenia zagranicznego, dokonywanej nie w ramach przedsiębiorstwa, pobranie należności na rzecz budżetu w postaci podwyższonej prowizji komisowej lub marży skupu albo w postaci opłaty skarbowej od rachunku.

II.

W związku z tym, że przy sprzedaży omawianych towarów pobierane będą wyżej wymienione opłaty, Ministerstwo Finansów udziela następujących wytycznych co do zakresu obowiązku podatkowego w podatku od nabycia praw majątkowych oraz podatkach obrotowym i dochodowym:

1) osoby otrzymujące przesyłki z zagranicy **deklarowane jako dary**, jeżeli nie zachodzą warunki zwolnienia ich od podatku z mocy zarządzenia Ministra Finansów z dnia 8 lipca 1964 r., należy pociągać do obowiązku podatkowego tylko w zakresie podatku od nabycia praw majątkowych bez względu na to, czy zawartość przesyłek zużyły na osobiste potrzeby czy sprzedały ją. Przy wymiarze podatku od nabycia praw majątkowych należy odliczać od wartości przesyłki uiszczone opłaty celne;
2) nie należy opodatkowywać podatkami obrotowym i dochodowym sprzedaży towarów dokonywanej przez osoby, które przywiezione (przysłane) z zagranicy towary nabyły tam za środki uzyskane z oszczędności w granicach diet, kieszonkowego lub otrzymanych za granicą zarobków, jak np. przez osoby przebywające służbowo za granicą, uczestników wycieczek, marynarzy itp.;
3) podatki obrotowy i dochodowy od sprzedaży omawianych towarów należy wymierzać tylko wtedy, gdy z posiadanych przez organ finansowy materiałów bezspornie wynika, że nie są to dary ani też nie zachodzą okoliczności, o których mowa w pkt 2, lecz że sprzedane towary zostały nabyte na rachunek sprzedającego w celach spekulacyjnych. W szczególności chodzi tu o wypadki sprowadzania — bez zezwolenia Narodowego Banku Polskiego — towarów za kapitały, posiadane za granicą, wymytu dewiz za granicę i sprowadzanie za nie towarów nieraz na podstawione osoby itp. wypadki zorganizowanej spekulacji.

   W razie pociągnięcia do obowiązku podatkowego w podatkach obrotowym i dochodowym, przy ustalaniu dochodu należy także prowizję komisową, a w przyszłości opłatę skarbową, uważać za koszt osiągnięcia przychodu;
4) jeżeli przesyłkę z zagranicy otrzymuje osoba prowadząca w kraju przedsiębiorstwo, a przedmiotem przesyłki deklarowanej jako dar jest surowiec lub towar przerabiany lub sprzedawany w tym przedsiębiorstwie, wartość takiej przesyłki podlega opodatkowaniu podatkiem od nabycia praw majątkowych zgodnie z wytycznymi, zawartymi w pkt. 1, ponadto zaś sprzedaż wyrobów z tego surowca bądź sprzedaż w przedsiębiorstwie otrzymanego towaru podlega opodatkowaniu podatkami obrotowym i dochodowym, przy czym jako koszt nabycia towaru lub surowca należy przyjmować wartość ustaloną dla celów podatku od nabycia praw majątkowych;

5) przypomina się, że zgodnie z art. 4 pkt. 6 dekretu o podatku od nabycia praw majątkowych nie podlegają opodatkowaniu tym podatkiem osoby, na których nazwiska nadeszła waluta (bez względu na kwotę) do Banku PKO, także wtedy, gdy za tę walutę otrzymały towary. Przychody ze sprzedaży takich towarów nie podlegają podatkom obrotowemu i dochodowemu, chyba że uzyskane zostały w ramach przedsiębiorstwa. Przy sprzedaży takich towarów będą oczywiście pobrane należności w postaci podwyższonej prowizji komisowej lub marży skupu albo w postaci opłaty skarbowej od rachunku. Dotyczy to również towarów nabytych w Banku PKO za zagraniczne środki płatnicze wpłacone w tym Banku przez osoby do tego uprawnione w celu wykorzystania ich w eksporcie wewnętrznym. W związku z tym nadal nie należy zbierać materiałów informacyjnych w Banku PKO. Należy natomiast wyciągać wszelkie konsekwencje podatkowe w stosunku do osób pośredniczących przy realizacji przekazów z Banku PKO oraz zajmujących się skupem i sprzedażą towarów z paczek PKO.

III.

Uchyla się postanowienia okólnika z dnia 24 października 1957 r. w sprawie walki z nadużyciami podatkowymi (Dz. Urz. Min. Fin. Nr 9, poz. 32).

**MINISTER FINANSÓW**
J. Albrecht

**15.**

**OKÓLNIK Nr PO. 5/64**

**z dnia 15 lipca 1964 r.**

**w sprawie prowadzenia księgi inwentarza przez kościelne osoby prawne oraz zakony i kongregacje duchowne.**

Celem jednolitego stosowania przepisów rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 20 lutego 1962 r. w sprawie prowadzenia ksiąg przez kościelne osoby prawne oraz zakony i kongregacje duchowne (Dz. U. Nr 18, poz. 77), na podstawie art. 2 ust. 3 pkt. 1 dekretu z dnia 16 maja 1946 r. o postępowaniu podatkowym (Dz. U. z 1963 r. Nr 11, poz. 60) wyjaśnia się, co następuje:

1. Rozporządzenie z dnia 20 lutego 1962 r. określiło w § 14 zasady i tryb zakładania oraz prowadzenia księgi inwentarza, ustaliło m. in. jakie składniki majątkowe powinny być zapisane do księgi inwentarza, według jakich działów (rodzajów) tych składników należy ją prowadzić i jakie powinna ona zawierać rubryki zapisów. W związku z tym, rozporządzenie to — podobnie jak w odniesieniu do księgi przychodów i rozchodów z gospodarstwa rolnego — nie przewidziało specjalnego urzędowego wzoru ksiąg inwentarza ani też prowadzenia ich na druku urzędowego nakładu. Kościelne osoby prawne, zakony i kongregacje duchowne były więc zobowiązane założyć takie księgi z dniem 1 maja 1962 r. według układu i zasad określonych w rozporządzeniu oraz są nadal obowiązane do ich prowadzenia w ten sposób.
2. Jeżeli kościelne osoby prawne oraz zakony i kongregacje duchowne posiadają księgi inwentarza, prowadzone uprzednio dla potrzeb własnych i księgi te odpowiadają wymogom rozporządzenia z wyjątkiem tego, że dokonane w nich zapisy nie odpowiadają przewidzianemu w rozporządzeniu podziałowi na działy, to takie księgi mogą być przez organ finansowy poświadczone i przyjęte w postępowaniu podatkowym.
3. Przy ocenie, czy dany składnik majątkowy stanowi ruchomość czy część składową nieruchomości, należy stosować zasady wyrażone w prawie rzeczowym z tym, że organy i dzwony należy wpisać w dziale ruchomości.
4. Zapisanie składnika majątkowego do niewłaściwego działu ksigi inwentarza wskutek błędnego zakwalifikowania należy traktować jako usterki i braki formalne, o których mowa w § 6 ust. 1 rozporządzenia.
5. Jeśli chodzi o składniki majątkowe nabyte przed założeniem księgi inwentarza, to w rubryce, przeznaczonej na wpisanie daty nabycia, należy podać przybliżony termin nabycia względnie datę pierwszego zapisu, tj. dzień założenia księgi.
6. Dowody stanowiące podstawę wykreślenia składnika majątkowego z księgi w postaci: kopii rachunku sprzedaży, protokółu zużycia itp. powinny być przechowywane według kolejności dat.
7. Muzealia zinwentaryzowane w sposób określony w art. 64 ustawy z dnia 15 lutego 1962 r. o ochronie dóbr kultury i o muzeach (Dz. U. Nr 10, poz. 48) i w rozporządzeniu Ministra Kultury i Sztuki z dnia 18 kwietnia 1964 r. w sprawie prowadzenia inwentarza muzealiów (Dz. U. Nr 17, poz. 101) można wpisywać w księdze inwentarza pod jedną pozycją, ze wskazaniem na prowadzenie oddzielnego inwentarza muzealiów. Księgozbiory odrębnie zinwentaryzowane lub skatalogowane można także wpisywać w księdze inwentarza pod jedną pozycją, ze wskazaniem na prowadzenie oddzielnego inwentarza lub katalogu księgozbioru.
8. Księgi liturgiczne oraz księgi o charakterze dokumentacyjnym (np. metrykalne, korespondencyjne itp.), jak również zbiory korespondencji i dokumentów nie podlegają wpisaniu do księgi inwentarzowej.
9. Stosownie do postanowień § 14 rozporządzenia, zapisaniu do księgi inwentarza podlegają **wszystkie** składniki majątkowe (majątku nieruchomego i ruchomego). Jednakże w celu ułatwienia prowadzenia ksiąg inwentarza i dla ich przejrzystości, zezwala się na niewpisywanie do ksiąg przedmiotów, których jednostkowa wartość nie przekracza 100 zł lub przeciętny okres użytkowania — jednego roku. Ponadto w zakonach można nie wpisywać do ksiąg inwentarza odzieży, obuwia, bielizny i innych drobnych przedmiotów osobistego użytku, oddanych do używania zakonnikom i zakonnicom.
10. Kontrolą zgodności zapisów w księdze inwentarza ze stanem faktycznym w naturze nie należy obejmować naczyń liturgicznych i monstrancji.

**MINISTER FINANSÓW**
J. Albrecht

**KOMUNIKAT Nr 15**

**Państwowej Komisji Egzaminacyjnej dla biegłych księgowych.**

Zgodnie z § 8 Regulaminu Przewodu egzaminacyjnego dla biegłych księgowych (Dz. Urz. Min. Fin. z 1964 r. Nr 3, poz. 6) — Państwowa Komisja Egzaminacyjna zawiadamia osoby ubiegające się o tytuł zawodowy dyplomowanego biegłego księgowego, że w miesiącu listopadzie 1964 r. odbędzie się egzamin państwowy:

— **część pierwsza ogólna** z następujących przedmiotów:
  a) podstawowe zagadnienia rachunkowości — egzamin ustny,
  b) wybrane wiadomości z zakresu prawa — egzamin ustny,
  c) organizacja gospodarki narodowej — egzamin ustny,
  d) wybrane wiadomości ze statystyki — egzamin ustny,
  e) zasady analizy działalności gospodarczej — egzamin pisemny;

— **część druga specjalistyczna** z następujących przedmiotów:
  a) analiza działalności gospodarczej — egzamin ustny,
  b) metody i technika pracy biegłego — egzamin ustny,
  c) wybrane wiadomości z planowania — egzamin ustny,
  d) rachunkowość — egzamin pisemny,
  e) metody i technika pracy biegłego — egzamin pisemny.

Osoby ubiegające się o dopuszczenie do egzaminu część pierwsza ogólna powinny złożyć osobiście lub przesłać li-

stem poleconym do Sekretariatu PKE w Warszawie przy Zarządzie Głównym Stowarzyszenia Księgowych, ul. Sienkiewicza 12, nie później niż do dnia 31 sierpnia 1964 r. następujące dokumenty:

1) zgłoszenie do egzaminu w 2-ch egzemplarzach na specjalnych formularzach,
2) 5 podpisanych czytelnie fotografii formatu 4 x 6,
3) uwierzytelnione notarialnie lub wydane przez szkoły odpisy świadectw szkolnych,
4) oryginał zaświadczenia z aktualnego miejsca pracy, które m.in. powinno zawierać opinię o kwalifikacjach zawodowych i moralnych kandydata,
5) uwierzytelnione notarialnie odpisy świadectw z pracy, dokumentujące wymagany staż pracy i zajmowane stanowisko,
6) dowód wpłaty opłaty egzaminacyjnej w kwocie zł 300.—

Formularze zgłoszeń do egzaminu można otrzymać w każdym Oddziale Stowarzyszenia Księgowych w Polsce, a mianowicie:

| Nazwa Oddziału | Adres | Telefon |
|---|---|---|
| Białystok | ul. Wesołowskiego 1 m. 52 | 37-41 |
| Bydgoszcz | ul. Chodkiewicza 15 p. 17 | 241-37 |
| Gdańsk | ul. Jaśkowa Dolina 47 A | 425-30 |
| Katowice | ul. Żwirki i Wigury 17 | 323-11 |
| Kielce | ul. Żelazna 29 | 42-75 |
| Koszalin | ul. Zwycięstwa 137 | 43-85 |
| Kraków | ul. Rakowicka 27/19 | 252-80 |
| Łódź | ul. Piotrkowska 53 | 375-02 |
| Olsztyn | ul. Stefana Okrzei 19 bud. PKS | 49-32 |
| Opole | ul. Kośnego 6 | 43-23 |
| Poznań | ul. Marchlewskiego 146/150 | 17-22 w. 194 |
| Rzeszów | ul. Polskiego Czerwonego Krzyża 1 p. 44 | 40-96 |
| Szczecin | ul. Partyzantów 1 | 398-32 |
| Warszawa | ul. Kniewskiego 1 | 661-75 |
| Wrocław | ul. Antoniego 12 | 376-27 |
| Zielona Góra | ul. Boh. Stalingradu 17, IIIp. | 35-91 |

Kandydaci, którzy poddali się egzaminowi część pierwsza ogólna lub część druga specjalistyczna w poprzednich sesjach egzaminacyjnych i nie złożyli w tych sesjach egzaminu z jednego przedmiotu, są obowiązani złożyć egzamin poprawkowy w listopadowej sesji egzaminacyjnej.

Kandydaci, o których mowa wyżej, zostaną zamieszczeni na liście zdających egzamin poprawkowy, jeżeli wpłacą w terminie do dnia 31 sierpnia 1964 r. opłatę egzaminacyjną w kwocie zł 100,— i prześlą Sekretariatowi PKE dowód opłaty egzaminacyjnej.

Kandydaci, którzy zdali egzamin część pierwszą zostaną zamieszczeni na liście kandydatów zdających egzamin część drugą — jeżeli wpłacą do dnia 31 sierpnia 1964 r. opłatę egzaminacyjną w kwocie zł 300,— i zgłoszą równocześnie odpowiedni wniosek do Sekretariatu PKE w Warszawie, załączając dowód opłaty egzaminacyjnej.

Opłaty egzaminacyjne należy wpłacać do PKO na konto Stowarzyszenia Księgowych w Polsce, Sekretariat Państwowej Komisji Egzaminacyjnej dla biegłych księgowych, Sienkiewicza 12, I Oddział Miejski Warszawa 1-9-121-537.

Ośrodki egzaminacyjne zostaną ustalone we właściwym terminie w zależności od ilości zgłoszonych kandydatów z poszczególnych województw na część ogólną i specjalistyczną egzaminu.

Szczegółowe informacje dla kandydatów dopuszczonych do egzaminu państwowego, dotyczące sesji egzaminacyjnej jak: terminy, miejsce i godziny egzaminów zostaną podane do wiadomości zainteresowanym na 10 dni przed sesją egzaminacyjną.

Osobom niedopuszczonym do egzaminu państwowego dla biegłych księgowych zostaną zwrócone dokumenty oraz opłaty egzaminacyjne.

**SEKRETARZ**
M. Sławikowski

**PRZEWODNICZĄCY PKE**
mgr Z. Paryziński

**Redakcja i Administracja Dziennika Urzędowego Ministerstwa Finansów, Warszawa, ul. Świętokrzyska 10/12**

**OPŁATA POCZTOWA ZRYCZAŁTOWANA**

Prenumerata wynosi: rocznie — zł 40; półrocznie — zł 22.

Należność za prenumeratę należy wpłacać na r-k Ministerstwa Finansów — Zarząd Centralny Nr 1529-91/1-650, cz. 5/1, dz. 7 rozdz. 3 w V-tym Oddz. Miejskim NBP w Warszawie.

Otrzymana wpłata traktowana będzie jako zamówienie.

Należy zaniechać wysyłania zamówień i zawiadomień o dokonaniu wpłat. Rachunki wystawiane nie będą.

Reklamacje z powodu nieotrzymania poszczególnych numerów wnosić należy do Administracji w terminie do 15 dni po otrzymaniu następnego numeru.

ODBIORCA

PWPW-39970-64. Nakł. 35.000 egz. Z-13.